

Sygn. akt VII U 2394/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant prot. sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2015 roku w Lublinie

sprawy B. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 1 sierpnia 2013 roku znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 2394/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2013 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił B. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy (decyzja – k. 11 a.r.).

W odwołaniu B. J. wносиła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podnosząc okoliczności związane z jej stanem zdrowia (odwołanie – k. 2 – 4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 6 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe (protokół – k. 32 v., 65 v. i 79 v.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

B. J., urodzona w dniu (...), w dniu (...) roku złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 22 kwietnia 1995 roku do 30 czerwca 2013 roku (wniosek – k. 1 a.r., wniosek o wydanie orzeczenia – k. 2 a.r.).

W związku z rozpoznaniem wniosku lekarz orzecznik ZUS dokonał oceny stanu zdrowia pod kątem istnienia niezdolności do pracy ubezpieczonej i w orzeczeniu z dnia 17 czerwca 2013 roku uznał, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 czerwca 2016 roku. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawczyni i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej (orzeczenie – k. 4 a.r.).

Od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, Prezes Zakładu zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia.

Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 24 lipca 2013 roku nie podzieliła ustaleń lekarza orzecznika i nie uznała wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy. Przedmiotowe orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej. Przy dokonywaniu ustaleń orzecznich uwzględniono stopień naruszenia sprawności organizmu, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia oraz wiek (orzeczenie – k. 10 a.r.).

W oparciu o powołane orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 1 sierpnia 2013 roku zaskarżoną decyzję (decyzja – k. 40 a. ZUS).

Celem zbadania zasadności odwołania i prawidłowości wydanej decyzji Sąd dopuścił dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach z zakresu neurologii i psychologii oraz biegłego lekarza sądowego z zakresu reumatologii (postanowienie - k. 8 i 33 a.s.).

W opinii z dnia 21 listopada 2013 roku biegli lekarze sądowi z zakresu neurologii i psychologii wskazali, iż u wnioskodawczyni występują: (...) (opinia – k. 22 a.s.).

Biegli wskazali, iż po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną zawartą w aktach, dokumentacją przedstawioną podczas badania, nie stwierdzili u B. J. niezdolności do pracy. Opiniujący psycholog kliniczny stwierdził u wnioskodawczyni funkcjonowanie intelektualne w obszarze normy, dyskretne zaburzenia funkcji poznawczych –(...)i nie sprowadzają u skarżącej niezdolności do pracy. W ocenie biegłego neurologa, stan neurologiczny B. J. nie wskazuje uszkodzeń centralnego i obwodowego układu nerwowego, objawów korzeniowych i dysfunkcji ruchowych kręgosłupa (opinia – k. 22 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 12 maja 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni złożył zastrzeżenia do powyższej opinii oraz wnosił o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych. Ponadto pełnomocnik skarżącej wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy oraz o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków K. J., M. J. i H. K. (pismo – k. 35 – 36 a.s.).

Wobec powyższego wydana została opinia uzupełniająca biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii i psychologii z dnia 19 września 2014 roku, w której biegli, po ponownym wnikliwym zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną zawartą w aktach oraz po przebadaniu skarżącej, podtrzymali swoją opinię z dnia 21 listopada 2013 roku stwierdzającą, że B. J. jest dolna do pracy (opinia uzupełniająca – k. 40 a.s.).

W opinii z dnia 27 listopada 2014 roku biegły lekarz sądowy z zakresu reumatologii stwierdził, iż u wnioskodawczyni występują początkowe zmiany (...). Ponadto biegły wskazał, iż po zbadaniu skarżącej oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską nie znajduje on podstaw do uznania badanej za niezdolną do pracy. Początkowe zmiany (...) w ocenie biegłego nie dają podstaw do uznania B. J. za niezdolną do pracy zarobkowej (opinia – k. 51 a.s.).

Kolejnym pismem procesowym z dnia 29 grudnia 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni złożył zastrzeżenia do opinii biegłego reumatologa z dnia 27 listopada 2014 roku oraz do opinii uzupełniającej biegłych z zakresu neurologii i psychologii z dnia 19 września 2014 roku. Pełnomocnik skarżącej wnosił o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu reumatologii oraz wezwanie na rozprawę biegłych z zakresu neurologii i psychologii celem złożenia ustnych wyjaśnień odnośnie pisemnych opinii (pismo – k. 59 – 60 a.s.).

Wobec powyższego postanowieniem z dnia 3 lutego 2015 roku Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy sądowych: neurologa, psychologa i reumatologa, którym zlecił ustosunkowanie się do zastrzeżeń złożonych do treści opinii przez pełnomocnika wnioskodawczyni w piśmie procesowym z dnia 29 grudnia 2014 roku oraz w dalszej dokumentacji leczenia złożonej na rozprawie (postanowienie – k. 66 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 10 lutego 2015 roku biegły lekarz sądowy reumatolog po ponownym zapoznaniu się z dokumentacją lekarską w aktach sprawy dotyczącą (...) podtrzymał w pełni swoją wcześniejszą opinię oraz wskazał, iż nie znajduje podstaw do uznania badanej za niezdolną do pracy (opinia – k. 62 a.s.).

W kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 10 lutego 2015 roku biegły sądowy neurolog po przeprowadzonej analizie całości dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy podtrzymał wcześniejsze opinie i stwierdził, iż u B. J. nie występuje niezdolność do pracy w wyuczonym zawodzie ogrodnika, jak również w aktualnie wykonywanym zawodzie sprzątaczką z powodu (...) (opinia – k. 68 a.s.).

Biegły sądowy psycholog w swojej kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 10 lutego 2015 roku wskazał, iż po ponownym przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy oraz po zapoznaniu się z zastrzeżeniami do opinii biegłych z dnia 29 grudnia 2014 roku oraz dokumentacji leczenia złożonej na rozprawie z dnia 3 lutego 2015 roku, w całości podtrzymuje opinię z dnia 21 listopada 2013 roku, w której określono poziom funkcjonowania poznawczego badanej oraz jego wpływ na funkcjonowanie psychospołeczne wnioskodawczyni, co nie powoduje u niej niezdolności do pracy (opinia – k. 69 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczyni złożył zastrzeżenia do powyższych opinii uzupełniających oraz wniósł o wezwanie na rozprawę biegłych sądowych neurologa i psychologa celem złożenia przez nich ustnych wyjaśnień odnośnie pisemnych opinii uzupełniających (pismo – k. 74 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzył wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych oraz wnioskach w nich przedstawionych. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie wnioskodawczyni, wnikliwie przeanalizowali dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u skarżącej schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy.

Wnioski zawarte w powołanych opiniach są wystarczająco uzasadnione. Z tych względów powołane opinie Sąd uznał za wiarygodne, miarodajne i wyczerpujące a prze to przedstawiające wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, sygn. II UKN 96/99).

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłych w zakresie nie ustalenia u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Oceny tej w żadnej mierze nie może podważać okoliczność, że wnioskodawczyni z powołanymi opiniami biegłych i ich wnioskami co do stanu jej zdrowia się nie zgadza.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu orzekającego, wnioski pełnomocnika wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z opinii Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy, o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: K. J., M. J. i H. K. oraz o wezwanie biegłych lekarzy sądowych na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień do opinii były bezcelowe wobec czego Sąd wniosków tych nie uwzględnił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. J. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniami określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kierując się wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez wnioskodawczynię jednej z przesłanek, tj. braku niezdolności do pracy, odmówił ustalenia B. J. prawa do renty z tego tytułu.

Z tych względów w ocenie Sądu decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 1 sierpnia 2013 roku została wydana prawidłowo, wobec czego odwołanie wnioskodawcy należało oddalić.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.